

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Správa železnic, st. organizace**, IČO 70994234
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1 – Nové město

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, IČO 65349423
sídlem třída Kapitána Jaroše 1926/7, 602 00 Brno – Černá pole

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **České dráhy, a. s.**, IČO 70994226
sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, 110 15 Praha 1 – Nové město

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 16. 11. 2018, č. j. UPDI-3231/18-OPDI-SPR/KE,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Nosné důvody zkráceného znění rozsudku

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým předseda Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále také „předseda“ a „ÚPDI“) rozhodl o rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí ÚPDI ze dne 18. 7. 2018, č. j. UPDI-2186/18-OPDI-SPR/ZA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že částečně rozklad zamítl a

v rozsahu výroků B.I. bodu 7, B II. a B. III. Rozhodnutí zrušil a věc vrátil ÚPDI k novému projednání.

2. V prvostupňovém rozhodnutí ÚPDI posuzoval na návrh společnosti České dráhy, a. s. (dále také „České dráhy“) a společnosti KŽC Doprava, s. r. o. (dále také „KŽC“) soulad *Prohlášení o dráze celostátní a regionální platného pro přípravu jízdního řádu 2019 a pro jízdní řád 2019* (dále jen „Prohlášení“) a zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o drahách“). ÚPDI po přezkumu dospěl k závěru, že body 1 až 7 a čtvrtý odstavec bodu 8 přílohy „D“ Systému odměňování výkonu (dále také „SOL“) v části C Prohlášení nelze pro rozpor se zákonem o drahách použít ve lhůtě 90 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalobkyně rozkladem proti prvostupňovému rozhodnutí usilovala o nové posouzení a zrušení výroků B. I., B. II. a B. III., které vyňaly z Prohlášení některé sankční platby z důvodu, že se tyto sankce nevztahovaly k narušení provozování drážní dopravy a byly tak dle správních orgánů v rozporu se zákonem o drahách a se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru (dále jen „Směrnice“). Nesouhlasila s názorem ÚPDI, že by toliko hledisko časového zpoždění provozu na dráze a nikoliv jiné způsoby narušení provozu dráhy byly základem pro odměňování výkonu a sankčních oprávnění žalobkyně.
4. Předseda ÚPDI v napadeném rozhodnutí zhodnotil právní rámec, z něhož systém odměňování výkonu provozu na dráze vychází, a po zvážení všech aspektů dané věci a zjištění, že ohledně posouzení výše uvedených částí Prohlášení a vypořádání souvisejících připomínek postupoval ÚPDI v souladu se zákony, dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení či změnu výroku B. I. prvostupňového rozhodnutí v bodech 1 až 5 a v tomto rozsahu rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil.

II. Žaloba

5. Žalobkyně v podané žalobě namítala nezákonnost výkladu správních orgánů obou stupňů v tom, jaké sankční platby mají být do systému odměňování zařazeny a jaké nikoliv, když právní úprava nestanoví podrobné náležitosti sankčního systému a to jaké sankce jsou vyloučeny, přičemž systém sankcí je nezbytné vnímat jako celek a zkoumat jeho vyváženost. Namítala nemožnost správních orgánů dotvářet povinnosti výkladem a namítala nesprávnou aplikaci Směrnice na povinnosti žalobkyně v pozici soukromoprávního subjektu. Ve vztahu k jednotlivým výrokům rozhodnutí pak provedla výklad a posouzení přínosu jednotlivých, jí do systému odměňování začleněných sankčních plateb (a neuznaných správními orgány) za narušení a ohrožení drážní dopravy a zdůvodnila jejich vliv a přínos k minimalizaci závad, narušování dopravy a zvyšování výkonu provozu železniční sítě. Vynětí některých sankcí ze sankčního systému považovala za zásah do svých práv v rozporu s právní úpravou.

III. Posouzení žaloby městským soudem

6. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.). O věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neshledal ani důvod k nařízení ústního jednání za účelem dokazování, neboť veškeré podklady a listiny potřebné pro rozhodnutí soudu, jsou doloženy ve spise žalobkyně i žalovaným a jsou oběma stranám známy, přičemž o skutkovém základu není mezi účastníky sporu a jde toliko o výklad oprávnění žalobkyně začlenit do sankčního systému Prohlášení o dráze platby, které nejsou přímo spojené se zpožděním narušujícím provozování dráhy.
7. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8. Soud, vycházející z příslušné právní úpravy Směrnice, zákona o drahách i vyhl. č. 76/2017 Sb., dospěl po přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí k závěru, že správní orgány obou stupňů nepochybily, pokud z uvedeného rámce právní úpravy dovodily, že i přes poněkud strohou úpravu zákonodárce v zákoně inkorporoval do tohoto zákona znění, která narušení provozu dráhy spojují se způsobením zpoždění, případně s jiným časovým hlediskem, z čehož lze vycházet při výkladu pojmu narušení provozování dráhy, to i ve smyslu a účelu Prohlášení o dráze celostátní a regionální pro přípravu jízdního řádu pro určité období. Správní orgány vyšly z příslušného právního rámce, podrobně se vypořádaly s námitkami žalobkyně a přesvědčivě, v souladu se zákonem, odůvodnily, proč nelze některé, žalobkyní namítané sankční platby, vztahující se k jiným závadám, porušením či neoprávněným jednáním, začlenit do systému odměňování na dráze, přičemž zhodnotily i motivační charakter systému. Při zachování objektivit posuzování účelu sankčních plateb prosazovaných žalobkyní ponechaly na provozovatelích drah a dopravcích případně dotvoření struktury systému odměňování..

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 28. srpna 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu